Záhady oxfordské čajovny

Zločin a trest'

motto

H. Y. HANNA

Záhady oxfordské čajovny – Zločin a tresť

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

H. Y. Hanna

Záhady oxfordské čajovny – Zločin a tresť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Záhady oxfordské čajovny

Zločin a trest'

H. Y. HANNA

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © H. Y. Hanna
Translation © Michaela Martinová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-6226-3
ISBN e-knihy 978-80-267-6232-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6233-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-6229-4 (1. zveřejnění, 2026) (Pdf)

1

Nikdo nechodí rád na pohřby. Zvlášť když ten, koho pohřbívají, není jedinou mrtvolou.

Samozřejmě jsem tehdy neměla ani tušení, co mě čeká, když jsem toho sobotního rána mířila ke kostelu. Vlastně jsem se na tu událost docela těšila. Ne snad nějakým zvráceným způsobem. Důvod byl prostý: požádali mě, tedy přesněji řečeno můj podnik, čajovnu U Koníka, abych zajistila občerstvení na smuteční hostinu. Byla to dosud největší cateringová zakázka, jakou jsme získaly, a já z ní měla upřímnou radost.

Do malebné vesničky Meadowford nad Smythem v srdci Cotswolds už tehdy přijížděli lidé z širokého

okolí, aby ochutnali moje proslulé anglické koláčky a tradiční odpolední čaj. Od chvíle, kdy jsem před osmi měsíci čajovnu otevřela, se podnikání dařilo stále lépe. Věděla jsem však, že proniknout do světa cateringu představuje další velký krok vpřed, obzvlášť s Oxfordskou univerzitou doslova za rohem. Všechny koleje, fakulty a univerzitní spolky pořádaly obědy, recepce a různé společenské akce, které nabízely nepřeberné množství příležitostí.

I dnešní zakázka na pohřbu mi mohla pomoct, přestože se konala v Meadowfordu, a nikoli v Oxfordu. Rex Clifford patřil k významným místním podnikatelům s mnoha vazbami na historické univerzitní město. Věděla jsem, že smuteční hostiny po obřadu se zúčastní řada „důležitých" hostů, kteří by mohli šířit pověst o výborném pečivu z mojí čajovny.

Hlavně na ně musím udělat dobrý dojem, pomyslela jsem si a nervózně pohlédla na podnosy s jídlem vyrovnané v zadní části auta. Na tácech a talířích byly pečlivě naaranžované nejrůznější dobroty k tradičnímu odpolednímu čaji, od elegantních drobných sendvičů s okurkou a mátou či se šunkou glazovanou medem, podávanou s anglickou hořčicí, až po vláčný piškotový dort plný šťavnatých jahod. Samozřejmě nechyběla ani nejdůležitější položka celého menu: velká mísa čerstvě upečených

tradičních koláčků, doplněná mini skleničkami domácí marmelády a husté smetany.

„Vypadají ty koláčky dobře?“ zeptala jsem se nervózně Cassie. „Víš přece, že jsou naší specialitou.“

Moje nejlepší kamarádka Cassie se narovnala od otevřeného kufru auta a z legrace mě šťouchla do ramene. „Klid, Gemmo. Dora se dneska opravdu překonala. Jsou to jedny z nejlepších koláčků, jaké kdy upekla. Mmm… úplně cítím tu máslovou chuť. A koukni na tu krásně zlatavou kůrku! Ty citronové mini tartaletky se sněhovými pusinkami taky vypadají úžasně. Umírám touhou jednu ukrást. A ty datlové řezy s karamelem! Přiznávám se, že jeden jsem si ještě v kuchyni stihla nenápadně ochutnat, než jsme je naložily. Panebože, naprostá dokonalost. Jestli si nedáš pozor, tvoji pekařku si brzy přetáhne nějaký luxusní londýnský hotel.“ Se smíchem naklonila hlavu ke straně a znovu si prohlédla připravené podnosy. „Jenom přemýšlím, jestli tu nemáme až moc dezertů. Opravdu potřebujeme melasový koláč, citronové tartaletky, datlové řezy i piškotový dort?“

„Víš přece, jak lidi milují sladké,“ namítla jsem. „A navíc ta objednávka přišla na poslední chvíli. Musely jsme improvizovat podle toho, co Dora zvládla narychlo připravit. Neměla jsem čas sestavit pořádné menu. Kromě toho mi vdova Adele Cliffordová výslovně řekla, že její

manžel miloval sladkosti, takže si přála co nejvíc zákusků na jeho počest."

„No, dostane ty nejlepší dezerty v celém Oxfordshiru," usmála se Cassie a pak si mě zvědavě přeměřila. „Když už mluvíme o tom nejlepším, jaká byla včerejší večeře s tím tvým pohledným detektivem?"

Vyhnula jsem se jejímu pohledu. „Jídlo bylo úžasné. Hned pochopíš, proč Cherwell Boathouse pravidelně patří mezi nejlepší restaurace v Oxfordu. Jejich polévka z máslové dýně byla naprosto…"

„Gemmo, polévka z máslové dýně mě nezajímá!" přerušila mě Cassie. „Chci slyšet o romantické schůzce s Devlinem."

„Bylo to moc hezké."

Cassie postřehla můj vlažný tón a tázavě povytáhla obočí. „A?"

„A co?"

„No tak! Vyklop všechny pikantní podrobnosti, Gemmo! Vím, že jste si v poslední době procházeli menší krizí. Takže co? Dali jste si pusu na usmířenou?" Mrkla na mě a významně se zašklebila.

Lehce jsem zčervenala. „Říkala jsem ti, že to bylo fajn. Moc jsme si pochutnali, prostředí bylo romantické a Devlin ani jednou nezačal mluvit o práci. Jen jsme vzpomínali na studentská léta a smáli se starým historkám."

„A co ta záhadná blondýnka, se kterou ho někdo viděl? Zeptala ses ho na ni?“

„Jo, tohle…“

Cassie protočila oči. „Ano, *tohle*! Říkala jsi, že se ho konečně zeptáš a chceš pořádnou odpověď!“ Když jsem zaváhala, zazubila se. „Neříkej mi, že jsem měla pravdu. Že o nic nešlo a ty se teď stydíš za to, jak jsi byla paranoidní.“

Rozpačitě jsem se ošila. „Vlastně jsem se ho na to zapomněla zeptat.“

Cassie na mě vyjeveně zírala. „Cože? Jak můžeš na něco takového zapomenout? Vždyť se tím trápíš ve dne v noci už celý týden!“

„No, víš…“ žmoulala jsem si ruce. „Dobře, nezapomněla jsem. Jen jsem si říkala, že na to asi není vhodná chvíle.“

Cassie se na mě přísně podívala. „Gemmo…“

„Prostě jsem to nedokázala, jasný?“ vyhrkla jsem. „Všechno bylo tak krásné a romantické. Devlin mi poslal růže, dali jsme si báječné jídlo, smáli jsme se a já jsem nechtěla kazit atmosféru.“

„Vsadím se, že jsi ji měla zkaženou stejně, protože ti ta otázka celou dobu vrtala hlavou.“

Sklopila jsem oči. Cassie měla pravdu.

„Nemůžu uvěřit, že ses vydržela celou večeři nezeptat jen proto, že ses bála,“ zamračila se. „Čeho vlastně? Proboha, snad si nemyslíš, že tě Devlin podvádí?“

„Ne!“ odpověděla jsem rychle. „To určitě ne. Tím jsem si jistá. Devlin není ten typ. Jsem přesvědčená, že žádný poměr nemá a existuje rozumné vysvětlení, proč se poslední dobou chová tak divně a odtažitě.“ Odmlčela jsem se, zkroušeně na ni pohlédla a tichým hlasem dodala: „Ale co když se mýlím?“

„Tím, že se tomu budeš vyhýbat, odpovědi nezískáš,“ prohlásila Cassie podrážděně. „Gemmo, začíná to být směšné.“

Unaveně jsem se pousmála. „Víš, Robert Louis Stevenson kdysi řekl, že cestovat s nadějí je lepší než dorazit do cíle.“

„To je ale pitomost,“ odsekla Cassie netrpělivě. „Vážně nechápu, co může být na obyčejné otázce tak strašného. Copak nechceš znát pravdu?“

„Chci, ale bojím se, jaká by ta pravda mohla být,“ povzdechla jsem si. „Těžko se to vysvětluje, Cassie, ale část mě má pocit, že je lepší žít ve strachu než to vědět jistě.“

Cassie se na mě soucitně podívala. „Tomu asi rozumím.“ Stiskla mi paži a jemně dodala: „Jenže to nemůžeš donekonečna zametat pod koberec, Gemmo. Samo to nezmizí. Bude tě to jen hlodat a zničí to vaši vzájemnou důvěru. Musíš si to s ním vyříkat.“

Věděla jsem, že má pravdu. Chovala jsem se jako zbabělec, ale představa nepříjemné konfrontace mě děsila.

„Zeptám se ho na to," řekla jsem nakonec. „Přísahám. Jen musím najít vhodnou chvíli."

Cassie poraženě rozhodila rukama a obrátila se zpátky k podnosům s jídlem. „Jak myslíš, teď už bychom to asi radši měly odnést dovnitř, ne?"

Pomohla jsem jí vytáhnout několik táců z kufru auta a společně jsme zamířily do farní síně přiléhající ke kostelu. Šlo o novější přístavbu navrženou tak, aby ladila se saskou architekturou kostela. Díky tradičním dubovým truhlíkům s květinami a venkovskému půvabu si ji turisté v Meadowfordu fotografovali skoro stejně často jako samotný kostel.

Uvnitř se rozprostíral rozlehlý sál s vysokým klenutým stropem, kde se pravidelně konaly svatby a nejrůznější vesnické akce. Dnes byl vyzdoben pro smuteční hostinu. Po místnosti byly rozestavěny velké bílé svíce a květinová aranžmá z bílých lilií, karafiátů a krémových růží. U jedné stěny stál dlouhý stůl přikrytý lněným ubrusem, na který jsme s Cassií s úlevou odložily těžké podnosy.

„Něco z toho bychom asi měly dát do lednice," poznamenala Cassie s pohledem upřeným na připravené občerstvení. „Nevíš, jak dlouhý má být obřad?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, ale máš pravdu, i kdyby byl krátký, ještě chvíli potrvá, než se hosté pustí do jídla.

A dneska se udělalo docela teplo.“ Podívala jsem se z okna na modrou oblohu se zářícím sluncem a pak jsem se rozhlédla po sále. „Jestli si dobře vzpomínám, Adele mi říkala, že můžeme použít lednici v kuchyni. Jen nevím, jak je velká.“

„Dobře, tak tam dáme aspoň tohle,“ rozhodla Cassie a začala přerovnávat některé zákusky na dva podnosy. „Koláčky a čajové pečivo můžou zůstat venku, jen je zakryjeme. Ty odnes tohle do lednice a já přinesu zbytek.“

Opatrně jsem položila jeden podnos na druhý a zamířila přes sál ke dveřím na opačné straně. Ocitla jsem se v krátké chodbě, z níž vedlo několik dalších dveří. Všechny byly zavřené a na žádných nebylo označení „Kuchyně“. Právě jsem chtěla otevřít ty nejbližší a podívat se dovnitř, když jsem zpoza posledních dveří na konci chodby zaslechla zvýšené hlasy.

Aha, to musí být kuchyně, usoudila jsem. *Nejpravděpodobnější místo, kde by se mohli shromažďovat smuteční hosté. Možná už tu je někdo z rodiny.*

Přešla jsem ke dveřím a zarazila se, když jsem si uvědomila, že jsou pootevřené. Naskytl se mi pohled do místnosti. Skutečně to byla kuchyně. Na jedné straně se nacházel jídelní kout s velkým kulatým stolem obklopeným židlemi. Kolem něj se tísnilo několik lidí, všichni oblečení ve smuteční černé: mladá tmavovláska se

ztrhaným, rozhněvaným výrazem ve tváři, ještě rozmrzelejší žena podobného věku s krátkými blond vlasy, starší distingovaný muž se šedivými vlasy a upraveným plnovousem a… Překvapeně jsem vykulila oči. Vedle nich seděla rázně vyhlížející starší dáma s načechranými sněhobílými vlasy a pronikavýma bystrýma očima. *Mabel Cookeová. Co ta tady proboha dělá?*

Mabel stála v čele skupinky starších dam, kterým se v Meadowfordu nad Smythem láskyplně přezdívalo „místní rozvědka“. Společně vládly vesnici pevnou rukou a neukojitelnou zvědavostí. Stejně jako mnoho jiných důchodkyň měly Mabel a její tři přítelkyně Glenda, Florence a Ethel, spoustu volného času a energie. Potíž spočívala v tom, že místo pletení, zahradničení nebo hlídání vnoučat si vypěstovaly poněkud nezdravý zájem o zločiny. Když zrovna nečetly romány Agathy Christie, snažily se některý z nich samy zinscenovat. Jejich vměšování do nedávných případů vražd už policistům v okolí nadělalo spoustu vrásek.

„… ale to přece musí být omyl!“ rozčilovala se právě Mabel. Její nedůvěřivý tón ještě zesiloval už tak zvučný hlas. „Znala jsem vašeho otce celé roky a vždycky záchrannou stanici pro ježky štědře podporoval. Opakovaně slíbil, že této charitě odkáže ve svojí závěti velkou částku. Rex Clifford by nikdy nedal své slovo, aby ho pak

porušil. Muselo dojít k nějakému nedorozumění. Měla byste trvat na tom, aby to právník znovu prověřil."

„Není to žádný omyl," odpověděla tmavovláska hořce. „Včera jsme byly u právníka a ukázalo se, že táta odkázal celý svůj majetek *té ženské*." Poslední dvě slova téměř vyplivla.

„Ale my tu závěť napadneme, viď, zlato?" ozvala se blondýnka a konejšivě ji pohladila po zádech.

„Ano." Tmavovlasá žena se narovnala. „Rozhodně to nenecháme jen tak. Odvoláme se."

„Nejsem si jistý, zda je to moudré, Rachel," poznamenal starší muž tiše.

Rachel se k němu prudce otočila.

„Nemůžeš po mně chtít, abych jen seděla s rukama v klíně! Ty peníze mi právem patří!" Vrhla na něj opovržlivý pohled. „Měla jsem vědět, že se postavíš na Adelinu stranu. Předpokládám, že si tě omotala kolem prstu stejně jako všechny ostatní, strýčku Milesi? Zamrkala na tebe těmi svými falešnými řasami a zahrála bezmocnou chudinku?"

Miles Clifford její provokaci přešel bez mrknutí oka. „Jen jsem chtěl říct, že napadnout závěť může být velmi obtížné a mohlo by vás to stát spoustu peněz," odpověděl klidně.

„Určitě existují důvody k odvolání!" vykřikla Rachel. „Člověk přece musí být při podpisu závěti duševně

způsobilý, ne? Odmítám věřit, že byl táta při smyslech. Nikdy by nevydědil svoji jedinou dceru a neodkázal všechno té… zlatokopce! Proboha, vždyť se znali sotva tři měsíce, než se vzali, a ona byla skoro o dvacet let mladší než on."

„Není většího blázna než starého blázna," podotkla Mabel a našpulila rty.

„Tohle nebyl jen nějaký bláznivý výstřelek. Bylo to šílenství! Jsem si jistá, že táta tu závěť ve skutečnosti neschválil," trvala na svém Rachel.

„Obávám se, že to budeš dokazovat jen velmi těžko, děvče moje," odpověděl strýc Miles laskavě. „Především musel být u podpisu svědek, který závěť také podepsal a může dosvědčit, že můj bratr jednal z vlastní vůle. Jsem si jistý, že právníci dohlédli na to, aby vše proběhlo v naprostém pořádku."

Rachel vzdorovitě vystrčila spodní ret. „To je mi jedno. Svědci se přece dají podplatit, ne? A kromě toho…" pohlédla na svoji přítelkyni, „podle Kate to prostě nedává smysl. Proč by táta takhle najednou změnil názor? Stalo se snad něco? Jestli se na mě zlobil natolik, že mě vydědil, proč mi o tom nikdy neřekl?"

„Jsem si jistý, že to nijak nesouvisí s ničím, co jsi udělala, Rachel," ujistil ji Miles Clifford rychle. „Možná to s tebou nemá vůbec nic společného."

„Chceš říct, že Adele nějak prostrčila své chamtivé prsty do celé záležitosti a přesvědčila tátu, aby změnil závěť v její prospěch? To se přece nazývá ‚nepřípustné ovlivňování', ne?"

Její přítelkyně přikývla. „A to je víc než dostatečný důvod pro napadení závěti!"

Miles Clifford vrhl na druhou dívku nelibý pohled, ale pak se obrátil ke svojí neteři. „Rachel, vím, že ti celá situace připadá nespravedlivá, ale nevidím způsob, jak to změnit. Někdy…"

„Já se nevzdám!" skočila mu do řeči. „Nevzdám! Musím něco udělat. Nenechám tu ženskou vyhrát. Je mi jedno, co to bude stát. Nedovolím, aby Adele získala ty peníze!"

Právě v tu chvíli se jedny ze dveří za mnou rozlétly a já sebou trhla s nepříjemným pocitem, že mě právě nachytali při šmírování. Rychle jsem se otočila a zjistila, že ke mně míří Adele Cliffordová. Vdova byla nepopiratelně atraktivní žena něco kolem pětapadesáti. Měla pečlivě udržovanou postavu i tvář a tmavé, luxusně obarvené vlasy, a navíc moderně zastřižené. Na sobě měla černé hedvábné šaty a lodičky na jehlových podpatcích, které už na první pohled pocházely z nějakého luxusního módního domu.

Jakmile však promluvila, hlas ji okamžitě prozradil. „Á, tady jste," prohlásila. „Viděla jsem vaši kolegyni, jak

venku chystá občerstvení.“ Každý Brit vám potvrdí, že společenské postavení se pozná stejně snadno podle přízvuku jako podle oblečení nebo auta. Adele Cliffordovou však usvědčoval její přeslazený hlas, v němž se stále ozýval cockneyský přízvuk východního Londýna. Její okatá snaha upravit výslovnost a mluvit přehnaně uhlazeným, „snobským“ tónem navíc napovídala, že si tuto skutečnost sama dobře uvědomuje.

„Zrovna jsem to chtěla dát do lednice,“ vysvětlila jsem rychle a kývla k tácům ve své náruči. Protáhla jsem se dveřmi do kuchyně a vstoupila dovnitř. Lidé v místnosti už stáli na nohou a s obezřetnými výrazy sledovali Adele, která vešla za mnou.

„Á, vy jste tady všichni!“ zvolala Adele se zvonivým smíchem. „Taková milá rodinná sešlost. Doufám, že jsem taky zvaná.“

Rachel mlčela jako zařezaná, ale její strýc pohotově zasáhl.

„Bylo to zcela neplánované,“ vysvětlil. „Jen jsme si chtěli před obřadem v soukromí zavzpomínat na Rexe.“

„Drahoušek Rex…“ Adele teatrálně setřela z koutku oka neexistující slzu. Pak upřela pohled na Mabel. „A co tady děláte *vy*, paní Cookeová?“ zeptala se o poznání chladnějším tónem.

Mabel se naježila. „Prosím?“

„Nejste přece člen rodiny," podotkla Adele kousavě.

„S Rexem jsem se přátelila dlouhá léta," odsekla Mabel pobouřeně.

Adele se pohrdavě zasmála. „Přátelila? Ale prosím vás. Jen proto, že se Rexovi vždycky zželelo těch vašich trapných charitativních akcí a občas přihodil pár liber na záchranu nějakého huňatého plšíka, ještě neznamená, že vás považoval za přítelkyni. Nikdy by…"

„Paní Cookeovou jsem pozvala já," přerušila ji Rachel rozčileně. „Potkala jsem ji venku a navrhla jí, aby se k nám připojila." Odmlčela se a medovým hlasem dodala: „Uvědomuju si, že jsi teď paní Clifford House, ale pokud se nemýlím, farní sál patří obci. Nepotřebuju snad tvoje svolení, abych sem mohla pozvat hosty."

Adele zrudla, ale rychle se zase vzpamatovala. „Jistě, samozřejmě… Předpokládám, že člověk musí mít pochopení pro ubohé staré důchodkyně, které by jinak neměly co dělat. Chudinky. Umím si představit, jak zoufale hledají něco, čím by si ukrátily čas, a jak se vrhají na každou příležitost někam vyrazit. Vlastní rodiny už asi omrzely, tak se musí pověsit na někoho jiného." Teatrálně si povzdechla. „Tvůj otec byl vždycky tak laskavý a štědrý muž. Ať už ho tyhle staré drbny nudily sebevíc, vždycky si na ně udělal čas. Myslím, že právě dnes bychom mu měli vyhovět naposledy."

Mabel zbrunátněla a začala se rozhořčeně nadechovat. Rychle jsem vykročila vpřed a zvedla tác s jídlem. „Ehm, mohla bych to dát do lednice?“

„Páni, to vypadá báječně,“ prohlásila Adele, přistoupila blíž a lačně zakmitala prsty nad tácem. „Nejradši bych něco ochutnala, ale nemůžu. Právě jsem si nanesla rtěnku.“ Koketně se usmála a lehce si poklepala na jasně červené rty.

„Můžete si dát později na hostině,“ odpověděla jsem a napadlo mě při tom, že se Adele chová úplně jinak, než by člověk od truchlící vdovy čekal. A podle nesouhlasných pohledů ostatních v místnosti jsem nebyla jediná, kdo si to myslel.

Spěšně jsem přešla k lednici, uložila do ní oba tácy a s úlevou unikla napjaté atmosféře v místnosti. Venku jsem zjistila, že Cassie mezitím přinesla z auta zbytek občerstvení. Pomohla jsem jí rozložit všechno na dlouhý stůl a naaranžovat jednotlivé mísy a podnosy. Potom mi moje nejlepší kamarádka vesele zamávala a vydala se zpátky do čajovny.

S lehkými obavami jsem ji sledovala. O víkendu býval U Koníka největší frmol, protože se nahrnuli nejen turisté, ale i mnoho místních, aby si dopřáli něco dobrého na zub. Doufala jsem, že to Cassie sama zvládne. Obvykle nám vypomáhaly stařenky, protože si rády poklábosily

s každým, kdo přišel, a turistům se jejich zvědavé otázky překvapivě zamlouvaly. Postupně jsme si vytvořily nepsanou dohodu: ony pomáhaly v nejrušnějších chvílích a na oplátku považovaly čajovnu za svůj hlavní štáb a mohly si vybrat z menu cokoli, na co jen dostaly chuť. Jenže dnes ráno se všechny účastnily pohřbu, což znamenalo, že Cassie zůstane úplně sama. Pak mi však došlo, že většina místních bude nejspíš také na pohřbu, takže v čajovně snad nebude takový nával jako obvykle.

Když jsem se podívala na hodinky, zjistila jsem, že obřad má každou chvíli začít. Vyšla jsem ze sálu a zamířila na přilehlý hřbitov, kde se kolem čerstvě vykopaného hrobu shromažďoval početný dav. Postavila jsem se stranou a sledovala, jak farář vítá Rachel Cliffordovou s její přítelkyní a uvolňuje jim místo vedle lesklé mahagonové rakve. Ostatní smuteční hosté vytvořili půlkruh kolem hrobu. Mabel spolu s Glendou Baileyovou, Florence Doyleovou a Ethel Webbovou se mezitím energicky prodíraly dopředu, aby získaly co nejlepší místo.

Minuty ubíhaly a lidé začínali být neklidní. Šeptali si mezi sebou a rozhlíželi se po hřbitově. Farář se několikrát ohlédl ke kostelu a v jeho tváři se mísilo zmatení s lehkým podrážděním. Obřad nemohl začít bez Adele Cliffordové, vdovy zemřelého. *Kde vězí?*

Pak se dveře farní síně otevřely a vyšel z nich muž se ženou v černém. Adele v doprovodu svého švagra Milese. Vdova si za chůze spěšně přetírala rtěnku a při tom si okázale otírala oči kapesníkem. Poněkud cynicky mě napadlo, zda to celé není jenom divadlo. Podle falešně skromných pohledů, které vrhala na okolostojící, si pozornost očividně užívala. Vlastně bych se vůbec nedivila, kdyby svůj příchod schválně pozdržela, dokud se všichni neshromáždí u hrobu, jen aby mohla vstoupit na scénu se vší parádou.

Všechny oči se upíraly na ni, když ladným krokem prošla kolem rakve a s hlasitým popotáhnutím se postavila vedle Rachel. Miles zaujal místo za ní. Jeho vysoká, důstojná postava převyšovala většinu přítomných. Sepjal ruce za zády a sklonil hlavu. Jeho výraz neprozrazoval vůbec nic. Ať už si o divadelním výstupu svojí švagrové myslel cokoli, byl příliš zdvořilý na to, aby to dal nějak najevo. Rachel ovšem strýcovu zdrženlivost nesdílela. Zrudla vzteky, když sledovala macechu pokračující v okázalém projevu zármutku. Otevřela ústa, jako by chtěla něco říct, ale její přítelkyně ji objala kolem ramen a obě se demonstrativně otočily k vdově zády.

Farář si rozpačitě odkašlal a pozvedl ruce k zahájení obřadu. Pohřeb netrval dlouho. Zdálo se, že Rex Clifford nepatřil k lidem, kteří by si potrpěli na pompéznost

a okázalost. V závěti si výslovně přál jednoduchý obřad u hrobu. Když se tichem hřbitova nesl farářův obřadní hlas, všimla jsem si, že mnozí z přítomných mají slzy v očích. Jejich hluboký zármutek mě dojal. Rexova vdova možná předváděla spíš divadlo než opravdový žal, ale bylo zřejmé, že obyvatelé Meadowfordu i oxfordského okolí budou Rexe Clifforda upřímně postrádat.

Pak farář začal pronášet známý žalm: „Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku…“ V tu chvíli něco v dálce zaujalo moji pozornost.

Přimhouřila jsem oči. Za řadou tisů na protější straně hřbitova stála vysoká postava. Muž. Skrýval se ve stínu stromů. Neviděla jsem mu do tváře, ale poznala jsem, že upřeně sleduje rakev. Stejně jako ostatní byl oblečený do černého, ale působilo to spíš jako kostým než skutečný smuteční oděv. V dlouhém černém kabátu a s uhlazenými tmavými vlasy něčím připomínal Keanu Reevese z *Matrixu*. V duchu jsem se zasmála vlastní bujné fantazii.

„I kdybych šel údolím stínu smrti, nebudu se bát zlého…“ Zatímco farář odříkával další verše, můj pohled znovu zabloudil k záhadnému cizinci a z jakéhosi neznámého důvodu mi po zádech přeběhl mráz.

2

Obřad skončil mnohem rychleji, než jsem čekala. Spěšně jsem se proto vrátila do farní síně ještě před většinou hostů, abych vyndala z lednice zbytek občerstvení a naaranžovala ho na stůl. Když jsem pak o několik kroků ustoupila a prohlédla si výsledek, spokojeně jsem se usmála. Podnosy se zákusky, drobnými sendviči, tradičními koláčky a dorty působily elegantně a profesionálně, a přitom si zachovávaly domácí kouzlo. Vzduchem se navíc nesla lákavá máslová vůně čerstvého pečiva.

Obešla jsem stůl dokola a zkontrolovala ho ze všech stran. U citronových tartaletek se sněhovými pusinkami jsem se zastavila a upravila tác, uprostřed kterého

zela mezera. Pobaveně jsem zavrtěla hlavou. Cassie si nakonec jednu přece jen vzala. Pak jsem si všimla, že doprostřed stolu položila úhlednou hromádku vizitek čajovny. Dojalo mě to. *To je moje Cass*. Byla jsem svojí nejlepší kamarádce nesmírně vděčná za to, že převzala marketing. Nejenže vytvořila naše webové stránky, ale sama navrhla i vizitky a jako logo použila jednu ze svých krásných ilustrací.

Šum hlasů za mými zády oznamoval příchod smutečních hostů. Otočila jsem se a viděla, jak vstupují otevřenými dvoukřídlými dveřmi na druhém konci sálu. Mnozí zamířili rovnou k občerstvení. Poodstoupila jsem od stolu a zůstala opodál, abych mohla nenápadně sledovat jejich reakce. Když jsem viděla, s jakou chutí se pouštějí do jídla, trochu jsem se uvolnila.

„To je úžasná dobrota!“ prohlásila jedna dáma a zakousla se do koláčku bohatě pomazaného marmeládou a hustou smetanou. Spolkla sousto a olízla si prsty. „Tak dobré koláčky jsem neměla celé roky!“

„Jsou opravdu skvělé,“ souhlasil muž stojící vedle ní. „Zajímalo by mě, odkud jsou.“

„Podívej, tady je vizitka,“ řekla žena a sáhla po jedné z kartiček uprostřed stolu. „Čajovna U Koníka, Meadowford nad Smythem. Hm, až sem příště pojedeme, měli bychom se tam zastavit. Co myslíš, Harry?“

„Rozhodně, rozhodně," mumlal její společník s plnou pusou.

Ustoupila jsem ještě o kousek dál. Na tváři mi pohrával úsměv a u srdce mě příjemně hřálo. Moje spokojené myšlenky však přerušil známý hlas Mabel Cookeové.

„… ale ovšem. Zbavit se jí by šlo raz dva!"

Překvapeně jsem se otočila. Kolem Mabel a ostatních stařenek se vytvořil hlouček starších obyvatel vesnice, samé bílé vlasy, brýle a vlněné svetry. Nenápadně jsem se k nim přitočila, abych slyšela, o čem to mluví.

„Nejde o to, jestli by to šlo," prohlásila starší paní, která stála nejblíž ke mně. „Spíš o to, jestli by to někdo skutečně udělal."

„Určitě by se našla spousta lidí, kteří by ji nejraději zabili," utrousila jiná žena a vrhla jízlivý pohled na okouzlující vdovu, která právě konverzovala se skupinkou mužů na druhé straně sálu. „V životě jsem nepotkala protivnější ženskou. Slyšely jste, co provedla minulý týden na bingu? Denise Palmerová si právě sedla na své obvyklé místo, když vtom dorazila Adele a začala tvrdit, že ta židle patří jí. A pak nedala chudince Denise ani na chvíli pokoj. Snažily jsme se zasáhnout a vysvětlit jí, že Denise špatně slyší a potřebuje sedět blíž k vyvolávači čísel, ale nechtěla nic slyšet. Dokonce se ji pokusila z té židle shodit. Denise nakonec odešla v slzách."

„Týden předtím zkoušela něco podobného, ale Mabel ji zastavila," přikývla Florence Doyleová spokojeně a založila si baculaté ruce na prsou.

„Ano," přitakala Mabel zachmuřeně. „A kdybych tam byla i minulý týden, rozhodně by jí takové hanebné chování vůči Denise neprošlo!"

Zaujatě jsem se na Mabel podívala. Tak proto se vůči ní Adele v kuchyni chovala tak nevraživě. Bylo zřejmé, že ty dvě ženy spolu válčí už delší dobu.

„Stejně nechápu, jak si ji Rex Clifford mohl vůbec vzít," zakroutila hlavou jedna z důchodkyň a nespokojeně mlaskla. „Jeho první žena Susan byla tak milá dáma. Úplný opak Adele."

„Možná ho zdrogovala," navrhl kdosi.

„Nebo na něj seslala nějaké čáry!" zasmál se někdo jiný.

Pak se ozval tichý hlas Ethel Webbové, nejlaskavější ze stařenek. „Víte, stáří bývá často osamělé." Všichni se k ní otočili. „Když jsem ještě pracovala v knihovně, vídala jsem to často. Lidé, kteří přišli o manžela nebo manželku, tam chodili hlavně kvůli lidskému kontaktu. O knihy jim vlastně ani nešlo. Jen si chtěli s někým popovídat. Trávila jsem spoustu času doporučováním něčeho pěkného ke čtení, než mi došlo, o co jim opravdu jde. Jeden pán po smrti své ženy chodil skoro každý den a často postával u mého stolu celé hodiny."

„Možná měl zájem o trochu jiný druh konverzace, Ethel," poznamenala Glenda Baileyová a zachichotala se.

Ethel na ni nechápavě pohlédla. „Jak to myslíš?"

„Chtěl tě zabalit."

„Zabalit?" Ethel vypadala ještě zmateněji. Jako jediná z místní rozvědky se nikdy nevdala a dokonale odpovídala představě dobrosrdečné staré panny s načechranými bílými vlasy, jemnými způsoby a skromným úsměvem.

„Přesně tak," zahihňala se Glenda. „Tak se to dneska říká." Glenda byla přesným opakem Ethel. Přestože jí táhlo na osmdesátku, v srdci zůstávala dvacetiletou romantičkou se slabostí pro pohledné muže.

Odkašlala jsem si. „Ehm, Glendo, domnívám se, že chcete říct, že ji chtěl sbalit." Pak jsem se obrátila k Ethel. „To znamená, že o vás měl zájem."

Ethel zrůžověly tváře a začala nervózně žmoulat kapesník, který držela v rukou. „Ale ne… to určitě ne…"

„Chápu, že se Rex Clifford cítil osamělý," ozvala se jedna z důchodkyň. „To ovšem nic nemění na tom, že den, kdy si vzal Adele, byl pro tuhle vesnici pohromou." Několik dalších souhlasně přikývlo.

„Když ji vidím přicházet, raději přejdu na druhou stranu ulice," prohlásila jedna žena rozhodně.

„Upřímně, kdyby ji někdo zavraždil, byla by to veřejně prospěšná služba," dodala jiná.

„Ale jak byste to provedly?“ zeptala se první důchodkyně dychtivě. „Není přece tak jednoduché někoho ubodat. Musíte trefit správné místo.“

„Mohly byste ji uškrtit,“ navrhla další. „Jen by to chtělo ruce, které ještě netrápí artróza, aby měly pořádný stisk.“

Znepokojeně jsem se na ně podívala. Možná jsem strávila osm let v cizině, ale od kdy se z těchhle roztomilých stařenek staly takové krvežíznivé bytosti?

„Počkejte, počkejte, to přece nemyslíte vážně, že ne?“ zasmála jsem se nervózně.

Několik párů bystrých očí se upřelo mým směrem. Nikdo se nezasmál. Nejistě jsem vydechla.

„No tak… je zábavné žertovat o vraždě někoho, koho nemáte rádi, ale realita je poněkud jinde.“

„Nesmysl!“ zahřměla Mabel. „Jak už jsem říkala, zavraždit někoho je velmi snadné, pokud víte, jak na to. A zvlášť když použijete jed. Pak si ani nemusíte obstarávat alibi. Můžete být od oběti na míle daleko, když vydechne naposledy.“

Mabelin hlas se nesl celým sálem a pár dalších smutečních hostů se po nás překvapeně otočilo.

„Ehm… haha… ony si jen dělají legraci,“ ujistila jsem je rychle a s poněkud křečovitým výrazem mávla rukou směrem ke stařenkám. Chvíli si mě zkoumavě prohlíželi, ale naštěstí se zanedlouho zase zdvořile odvrátili.

Naklonila jsem se k Mabel a zasyčela jsem: „Mabel, takové věci nemůžete říkat nahlas! Lidé nepoznají, že si děláte legraci."

„Ale já si nedělám legraci," ohradila se Mabel. „Jed je dokonalá vražedná zbraň. Agatha Christie kdysi řekla: *‚Dejte mi pořádnou lahvičku jedu a já vám vymyslím dokonalý zločin.'* Víte přece, že ve většině detektivek používala právě jedy."

„No ano," ozvala se Glenda. „Moje nejoblíbenější je *Perlivý kyanid*. Vždycky si říkám, že plukovník Race působí velice přitažlivě, nemyslíte? Já mám pro vojáky slabost," zaculila se. „Jistě, v té knize je mu teprve něco přes šedesát, takže je na mě trochu moc mladý, ale co? Klidně bych ho brala jako svého zajíčka, jak se říká. Nikdy jsem žádného neměla! Marjorie Smithová jednoho má a tvrdí, že neuvěřitelně prospěl její pleti."

„Mně se ta kniha nelíbila," otřásla se Ethel. „Taková příšerná smrt. Modrý obličej, křeče, cukající prsty…"

„Já bych nepoužila kyanid," prohlásila Mabel.

Všechny pohledy se okamžitě obrátily k ní. „Ne?"

Mabel autoritativně přikývla. „Vybrala bych si arzenik. Je to ideální jed. Nemá žádnou chuť ani zápach a příznaky po jeho požití se tak podobají běžným žaludečním potížím, že nikoho ani nenapadne pojmout podezření."

„A jak byste ji donutila ten arzenik sníst?"

„To je jednoduché." Mabel mávla rukou. „Stačí jí přisypat trochu prášku do jídla, když se nedívá. Třeba do kteréhokoli z těch zákusků tamhle na stole." Ukázala směrem k občerstvení. „V moučkovém cukru nebo ve šlehačce by se dokonale ztratil."

„Hlavně ne do mých zákusků!" vyhrkla jsem rychle. Poslední, co jsem potřebovala, bylo to, aby se po okolí začaly šířit podobné zvěsti o mojí čajovně.

„Škoda, že Adele nemůžeme opravdu otrávit," povzdechla si zasněně jedna z důchodkyň.

Rychle jsem pohlédla přes sál k vdově a doufala, že nic z toho nezaslechla. Naštěstí byla zabraná do rozhovoru s nějakým podnikatelem středního věku. Smála se, koketně mrkala řasami, v jedné ruce držela sklenku vína a druhou si pohrávala s klopou jeho saka. Její chování ve mně vyvolávalo mírný odpor. I kdyby svého manžela skutečně neoplakávala, flirtovat na jeho smuteční hostině mi připadalo krajně nevkusné.

Jako by mi četla myšlenky, Rachel Cliffordová vyrazila rázným krokem přes celý sál ke své maceše. Ve tváři měla zachmuřený výraz. Zastavila se vedle Adele, prudce ji odtáhla stranou a vyštěkla: „Nemohla bys projevit aspoň trochu úcty? Je to, proboha, pohřeb mého otce!"

Adele se na ni provokativně usmála. „Tvůj otec by si nepřál, abych se utápěla v žalu."

„Určitě by si taky nepřál, abys to na jeho pohřbu zkoušela na každého chlapa, kterého uvidíš!“ odsekla Rachel.

Adele pohodila hlavou. „Vím, že tě podmínky závěti rozzuřily, Rachel, ale nemusíš si to vybíjet na mně. Nemůžu za to, že tvůj otec usoudil, že jsem si zasloužila víc než ty, ne? Kdybys byla lepší dcera, možná by tě ze závěti nevyškrtl.“

Rachel ucukla, jako by dostala facku. Zaplavila mě vlna soucitu. To byla zbytečně krutá poznámka, zvlášť na pohřbu jejího otce.

„Já… já jsem byla dobrá dcera,“ odsekla Rachel a v očích se jí zaleskly slzy. „Jsem si jistá, že mě táta nevyškrtl ze závěti úmyslně. To ty za všechno můžeš! Lhala jsi mu nebo jsi ho nějak obelstila a přiměla ho změnit závěť ve svůj prospěch. A přesně to hodlám říct soudu!“

Adele jí věnovala povýšený úsměv a prohlásila: „Na tvém místě bych si dobře rozmyslela, jestli se do něčeho takového pouštět. Ten spor prohraješ.“ Natáhla ruku k muži stojícímu opodál, popadla ho za paži a přitáhla si ho k sobě. „Pana Sextona přece znáš, ne? Ten ti potvrdí, že závěť je naprosto neprůstřelná a že ta chyba by tě stála opravdu hodně.“

Podívala se na právníka, který se nervózně ošil. „Ehm, nemyslím si, že je vhodné probírat podobné záležitosti právě dnes, paní Cliffordová.“

Adele se zasmála a obrátila se zpátky k Rachel. „Když na mě budeš hodná, možná ti nějaké peníze půjčím. Vím, že zoufale potřebuješ kapitál na rozšíření svého podnikání. Umím být velkorysá, jen mi musíš projevit trochu respektu. Nezapomeň, kdo teď drží kasu."

Rachel vypadala, že každou chvíli vybuchne. Kousla se do rtu, prudce se otočila na podpatku a odpochodovala pryč. Cestou ji provázel Adelin pohrdavý smích.

3

Nastalo rozpačité ticho. Pak se na mě Adele podívala a vesele prohlásila: „Tak to bychom měli… Už se těším, až ochutnám něco z těch vašich dobrot.“ Přejela si rukou po břiše. „Mám takový hlad, že mě chytají křeče. Pojďte mi poradit, co si mám dát.“

Popadla mě i Sextona, odtáhla nás ke stolu s občerstvením a ukázala na jídlo. „Tak co byste mi doporučili?“

„Já si dám melasový koláč,“ ozval se zvučný hlas naproti nám.

Vzhlédla jsem a spatřila Mabel Cookeovou stojící na druhé straně stolu. V ruce držela nůž na dort a lopatku

a právě si ukrojila pořádný kus kulatého koláče se zlatavou mřížkou z křehkého těsta.

„Melasový koláč patřil k mým nejoblíbenějším sladkostem, když jsem byl kluk," poznamenal Sexton a jeho vážná tvář se rozzářila. „Jenže dneska už nechutná tak jako kdysi. Nedávno jsem si ho dal v jedné kavárně a hrozně mě zklamal."

„To proto, že ho neuměli udělat pořádně, mladý muži," prohlásila Mabel. „Když se připraví postaru jako v Gemmině čajovně, se zlatým sirupem, strouhankou a kapkou citronové šťávy, která vyváží sladkost, a podává se s pořádnou porcí husté smetany nebo zmrzliny, nic se mu nevyrovná. Tu máte, ochutnejte."

Položila kus koláče na talířek a podala ho přes stůl.

„Pro mě ne, děkuju. Ale vy si dejte, paní Cliffordová," řekl Sexton a předal talířek Adele. Adele zaváhala. Zjevně se jí příčilo vzít si něco, co doporučila právě Mabel. Nakonec však talířek zdráhavě přijala. Vzala si ze stolu vidličku a už chtěla odejít, když ji oslovil další hlas.

„Adele, musíš ochutnat i tyhle datlové řezy s karamelem. Jsou naprosto božské."

Překvapeně jsem se otočila. Vedle nás stála Rachel a podávala Adele další talířek. Jenže to byla úplně jiná Rachel než dívka, která před chvílí uraženě odpochodovala

pryč. Místo obvyklého zamračeného výrazu nasadila oslnivý úsměv a přátelsky se na Adele podívala.

„Už mám melasový koláč, díky," odpověděla Adele a ukázala na talířek, který držela v ruce.

„Rozhodně musíš zkusit i tohle!" zvolala Rachel. Naklonila se dopředu a pomocí vidličky přesunula kousek datlových řezů ze svého talířku na Adelin. „Je to dokonalá kombinace vláčného piškotu a datlí, s úžasnou karamelovou omáčkou navrch."

Adele se nadechla k protestu, ale pak ucítila vůni karamelu a vzdala to. „No dobře. Vypadá vážně lákavě."

„Nechceš ubrousek?" zeptala se Rachel, když si Adele ukrojila pořádné sousto.

„Ne, to je dobré. Asi si na chvíli někde sednu." Promnula si spánky a zamračila se. „Z toho pohřbu mě příšerně rozbolela hlava."

Trochu jsem se při takovém projevu neúcty k zesnulému manželovi ošila, ale Rachel se dál tvářila naprosto nevzrušeně.

„Tamhle u zdi jsou židle," ukázala jsem.

Adele přikývla a vzdálila se. Rachel si nabrala další kousek datlových řezů, vzala si sklenku vína a zamířila za svou přítelkyní Kate na druhý konec sálu. Zůstala jsem sama s právníkem. Byl to vážně působící muž kolem pětačtyřicítky, s nevýraznou bradou a světle

modrýma očima za tenkými brýlemi s kovovými obroučkami. Teď si odkašlal, zřejmě nejistý, jak pokračovat v rozhovoru.

„To vy dnes zajišťujete občerstvení po obřadu?“ zeptal se zdvořile.

„Ano, připravovala jsem celé pohoštění,“ odpověděla jsem s úsměvem. „Vlastním čajovnu U Koníka tady ve vesnici. A vy… nejste náhodou od Sexton, Lovell & Billingsley?“

„Přesně tak. Gavin Sexton,“ představil se a podal mi ruku.

Zdvořile jsem mu s ní potřásla. „Moji rodiče jsou klienti vaší kanceláře, ale má je, myslím, na starosti *Richard* Sexton. Aspoň o něm matka obvykle mluví.“

„To je můj strýc,“ vysvětlil Sexton. „Letos odchází do důchodu, poslední dobou není v nejlepší kondici, takže postupně přebírám většinu jeho klientů i povinností.“

„Jako třeba Rexe Clifforda.“

Přikývl. „Ano. Pan Clifford patřil mezi strýcovy nejstarší klienty. Poslední rok jsem spravoval jeho záležitosti já.“

„Zemřel nečekaně?“ zeptala jsem se.

„Všichni věděli, že má slabé srdce. Po poslední operaci ovšem lékaři věřili, že se zotaví a bude žít ještě mnoho let. Ten infarkt všechny zaskočil.“

„A… ehm… chápu správně, že všechny zaskočilo i to, jak naložil se svým majetkem?“

Gavin se na mě suše podíval. „Máte na mysli tu závěť, že?“

„Ano,“ přiznala jsem rozpačitě. „Nechtěně jsem předtím zaslechla část rozhovoru rodiny. Vlastně mě překvapilo, že už znají její obsah. Vždycky jsem si myslela, že se závěť čte až po pohřbu.“

Sexton se uchechtl. „Asi sledujete hodně starých filmů. Možná se to tak kdysi dělalo, ale dnes se závěti zpravidla řeší hned po potvrzení úmrtí. Není třeba čekat, až se všichni ‚shromáždí v knihovně‘. Ve skutečnosti bývají dědicové často informováni dopisem nebo telefonicky a vůbec nemusí být přítomni osobně.“

„A myslíte si, že existuje důvod závěť napadnout?“

Úsměv mu zmizel z tváře. „To bych nedoporučoval. Přesně to jsem řekl i slečně Cliffordové. Jestli si mou radu vezme k srdci, to je ovšem jiná otázka. Celá ta záležitost ji pochopitelně velmi rozzlobila. Jenže pokud si Rex Clifford přál odkázat všechen majetek své manželce, nedá se s tím nic dělat, ať už se to komukoli zdá jakkoli nespravedlivé.“

„Rachel, tedy slečna Cliffordová, naznačovala něco o ‚nepřípustném ovlivňování‘.“

„Může to zkusit, ale pochybuju, že by takový argument u soudu obstál. K podpisu nové závěti došlo za

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zločin a tresť.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.